

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Stjepana Peček, Osijek, Mostarska 115, OIB:424239636610, zastupan po punomoćniku Željki Radoš Radičević, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 7.rujna 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja odvjetnice Željke Radoš Radičević i punomoćnika tuženika odvjetnika Belizara Tomaić, 18.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 3.t.4. Ugovora o kreditu br.0000026341 sklopljenog dana 29.04.2011.god. između tužitelja: Stjepana Pečeka, Mostarska 115, Osijek, OIB: 42423963610 i tuženika OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833 (pravni slijednik Banco popolare Croatia d.d.), a koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se podmiriti sve naknade temeljem ovog Ugovora koje uključuju: naknada za obradu kredita ..... po ovom Ugovoru sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima, a koje su vidljive u tablici izračuna EKS. Navedena naknada se bez obzira na korištenje kredita, izračunava i naplaćuje sukladno odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima.“.

II. Nalaže se tuženiku: OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB:52508873833 (pravni slijednik Banco popolare Croatia d.d.) da tužitelju Stjepanu Pečeku, Mostarska 115, Osijek, OIB: 42423963610, isplati iznos od 187,23 EUR (stoosamdesetsedameuradvadesettricenta) na ime troška obrade kredita s

pripadajućim zateznim kamatama računajući od 29. travnja 2011. po stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena do 31.srpnja 2015..a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30.prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB:52508873833 (pravni slijednik Banco popolare Croatia d.d.) da tužitelju: Stjepanu Pečeku, Mostarska 115, Osijek, OIB: 42423963610, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 230,77 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 18.rujna 2026. Po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30.prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. S preostalim dijelom tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnim članka 3.t.4. Ugovora o kreditu br.0000026341 sklopljenog dana 29.04.2011.god. između tužitelja: Stjepana Pečeka, Mostarska 115, Osijek, OIB: 42423963610 i tuženika OTP banka d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833 (pravni slijednik Banco popolare Croatia d.d.), u dijelu koji glasi: „administrativna naknada...kao i sve ostale jednokratne naknade i troškove“ - odbija se.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 30. travnja 2026 podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da je tuženik pravni sljednik BANCO POPOLARE CROATIA d.d. Navodi da dana 29.04.2011. god. tužitelj: STJEPAN PEČEK, MOSTARSKA 115, OSIJEK, OIB: 42423963610 i tuženik BANCO POPOLARE CROATIA d. d pravni prednik tuženika OTP BANKA d.d., DOMOVINSKOG RATA 61, SPLIT, OIB 52508873833 sklopili su Ugovor o kreditu br. 0000026341, a prema kojem tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 4.800,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate od 60 mjeseci. Tuženik je u članku 3.t.4. predmetnog ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj Korisnik kredita obvezuje se podmiriti sve naknade temeljem ovog Ugovora koje uključuju : naknada za obradu kredita , administrativna naknada...kao i sve ostale jednokratne naknade i troškove po ovom Ugovoru sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima, a koje su vidljive u tablici izračuna EKS. Navedene naknade se bez obzira na korištenje kredita, izračunavaju i naplaćuju sukladno odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima. Navedena naknada ustegnuta je od iznosa kredita prilikom njegove isplate. Tužitelj ovakve ugovorne odredbe smatra nepoštenim i ništetnim iz razloga što su takve odredbe potpuno nejasne, općenite i uopće ne ukazuju na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Nadalje, Vrhovni sud RH je u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 odbio reviziju tužene banke i po pitanju poštenosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna, citirano: „to stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepošteno (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).“Navodi da je za istaknuti je da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku

kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljem i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužitelju kao potrošaču oko kojeg tužitelj nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati. Iz Ugovora o kreditu i otplatnog plana koji se prilažu uz tužbu proizlazi da je tuženik tužitelju dana 29.04.2011.g. ustegnuo prilikom isplate kredita od iznosa kredita, navedenu naknadu, trošak obrade kredita u visini od 1.140,70 HRK odnosno 187,23 EUR, prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR= 7.53450 HRK. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. i članka 102. ZZP-a, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Tužitelj ističe da je prethodno od tuženika pribavio potrebnu kreditnu dokumentaciju iz koje se vidi iznos naplaćene naknade (otplatni plan, ugovor o kreditu), no ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva tužitelj ipak pridržava pravo postavljanja točne visine tužbenog zahtjeva nakon izvođenja dokaza financijskim vještačenjem na okolnost koliko i s kojim datumom je tužitelju naplaćena naknada za troškove obrade kredita s tim da sud vještaka ovlasti da po potrebi pribavi dodatnu kreditnu dokumentaciju od tuženika. Slijedom navedenog tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže sudu kao stvarno i mjesno nadležnom da nakon provedenog postupka donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 3.t.4. Ugovora o kreditu br. 0000026341 sklopljenog dana 29.04.2011.god. između tužitelja: STJEPANA PEČEKA, MOSTARSKA 115, OSIJEK, OIB: 42423963610 i tuženika: OTP BANKA d.d., DOMOVINSKOG RATA 61, SPLIT, OIB 52508873833 (pravni slijednik BANCO POPOLARE CROATIA d.d.), a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se podmiriti sve naknade temeljem ovog Ugovora koje uključuju: naknada za obradu kredita , administrativna naknada...kao i sve ostale jednokratne naknade i troškove po ovom Ugovoru sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima, Odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima, a koje su vidljive u tablici izračuna EKS. Navedene naknade se bez obzira na korištenje kredita, izračunavaju i naplaćuju sukladno odluci o visini naknada za usluge platnog prometa potrošačima.“

II. Nalaže se tuženiku: OTP BANKA d.d., DOMOVINSKOG RATA 61, SPLIT, OIB 52508873833 (pravni slijednik BANCO POPOLARE CROATIA d.d.) da tužitelju: STJEPANU PEČEKU, MOSTARSKA 115, OSIJEK, OIB: 42423963610, isplati iznos od 187,23 EUR odnosno trošak obrade kredita s pripadajućim zateznim kamata računajući od 29. travnja 2011. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. Srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno

razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024.godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku: OTP BANKA d.d., DOMOVINSKOG RATA 61, SPLIT, OIB 52508873833 (pravni slijednik BANCO POPOLARE CROATIA d.d.) da tužitelju: STJEPANU PEČEKU, MOSTARSKA 115, OSIJEK, OIB: 42423963610, naknadi troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti su neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Navodi da tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje.

Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, a koji prigovor se detaljno razrađuje u nastavku ovog odgovora na tužbu. Stoga tuženik ovdje ističe prigovor zastare potraživanja kako slijedi:

1) Naknada štete

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete

zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala.

S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

2) Povrat mjesečnih anuiteta

Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

3) Stjecanje bez osnove

Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 29.04.2011.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi:

„Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“

Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (30.04.2011.g.), a tužba je podnesena tek 29.04.2026.g. Nadalje, u odnosu na navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl.3.4., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi

niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 29.04.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo. Naime, člankom 225. ZOO-a jasno je propisano: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“ Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, knjigovodstvenu dokumentaciju prednika tuženika, Opomene, Ugovor o namjenski oročenom depozitu, dopis tužitelja po punomoćniku od 23. veljače 2026, te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4. Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnim odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obradu kredita i zahtjev za povrat plaćenog iznosa po navedenoj osnovi.

5. Nije sporno da su pravni prednik tuženika Banco Popolare Croatia d.d., kao kreditor i tužitelj Stjepan Peček, kao korisnik kredita 29. travnja 2011. sklopili Ugovor o kreditu broj 0000026341 (stranica 6 spisa). Navedenim ugovorom tužitelju je odobren kredit u iznosu od 4.800,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate.

Odredbom čl.3.4. ugovoreno je da korisnik kredita se obvezuje podmiriti sve naknade temeljem ovog ugovora koje uključuju:

- naknadu za obradu kredita

- administrativnu naknadu

- naknadu za vođenje računa ukoliko je otvaranje tekućeg računa bio uvjet za odobrenje ovog ugovora

- trošak premije osiguranja iz točke 5.ovog ugovora

- kao i sve ostale jednokratne naknade i troškove po ovom ugovoru sukladno Odluci o visini naknada za usluge potrošačima.

6. Nije sporno da je naknada za obradu kredita (ulazna naknada) za predmetni ugovor o kreditu naplaćena 29.travnja 2011. u iznosu od 1.140,70 HRK, što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 187,23 EUR.

7. Tužitelj Stjepan Peček, izjavio je saslušan u svojstvu stranke da se ne može točno sjetiti, zbog protoka vremena, no sjeća se da je podigao kredit kod Banco Popolare Croatia d.d. u poslovnici u Osijeku. Sjeća se da su mu hitno trebala sredstva za školovanje djeteta te je prihvatio kredit koji mu je ponuđen u navedenoj

banci. Dobio je unaprijed pripremljen tekst ugovora, nije uopće uočio odredbu o naknadi, te ništa u Ugovoru nije mogao mijenjati. Nije mu objašnjeno što će se naplatiti na ime naknade, već su samo potencirane odredbe o instrumentima osiguranja kredita. Misli da mu je iznos naknade ustegnut od iznosa kredita. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bio je zaposlenik Hypo banke na radnom mjestu referenta korporatskih predmeta pravnih osoba. Ima završen Pravni fakultet. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije imao privatnu tvrtku, niti obrt. Sredstva kredita utrošio je u svrhu za koju je kredit podignut. Kredit je sam otplatio (stranica 46 spisa). Na pitanje punomoćnika tuženika tužitelju je li uočio da mu je uskraćen iznos ulazne naknade prilikom isplate, tj. novčane transakcije na njegov račun, tužitelj je izjavio da nije odmah uočio jer su mu troškovi vezani za policu osiguranja i depozita bili znatno veći i bitno mu umanjili isplatu kredita. Ulazna naknada mu je skinuta prilikom isplate kredita zajedno sa depozitom i troškom police osiguranje tako da to nije odmah uočio (stranica 46 spisa).

8. Temeljem odredbe čl.327. ZOO, na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO/05 propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

9. Odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN - 79/2007) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 102. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

10. Dakle, u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl.3.4 predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade za obradu kredita i administrativne naknade, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kredita, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za obradu kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

11. S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obrade kredita. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kredita, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita ništetna, uz

nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

12.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

12.1. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

12.2. S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

13. Glede preostalog dijela tužbenog zahtjeva u točki I petita tužbe a glede utvrđenja ništetnim odredbe čl. 3.4 Ugovora o kreditu. u dijelu o obvezi plaćanja administrativne naknade i ostalih naknada i troškova, za navesti je da tužitelj nije naveo postojanje pravnog interesa, razloge i dokaze za utvrđenje ništetnim predmetnog ugovora u navedenom dijelu, već samo glede zahtjeva za utvrđenje ništetnim navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obradu kredita, te je stoga sud u navedenom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja odbio (čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. ZPP).

14. S obzirom na izloženo naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju neosnovano naplaćeni iznos naknade za obradu kredita u iznosu od 187,23 EUR (1.140,70 HRK) sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO).

15. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.5 ZPP.

15.1. Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 230,77 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) 25 bodova, sastav pisanog podneska od 27.8.2026. po Tbr.8.t.1. 25 bodova i za zastupanje na ročištu kod suda 7.9.2026. (Tbr.8.t.1.) 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudskih pristojbi na tužbu 13,27 EUR i presudu 30,00 EUR.

16. Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

17. S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 18.rujna 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužiteljice
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-5be9a**

Kontrolni broj: **0fb7f-14220-4f2b8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.